

הפטרת תזריע

ספר מלכים ב, פרק ד

מב ואיש בא מבעל שלשה ויבא לאיש האלהים לחם בפורים
עשרים לחם שערים וכרמל בצקלנו ויאמר תן לעם ויאכלו: מג ויאמר
משרתו מה אתן זה לפני מאה איש ויאמר תן לעם ויאכלו כי כה אמר
יהוה אכול והותר: מד ויתן לפניהם ויאכלו ויותרו כדבר יהוה:

פרק ה

א ונעמן שר-צבא מלך-ארם היה איש גדול לפני אדניו ונשא פנים כי-בו
נתו-יהוה תשובה לארם והאיש היה גבור חיל מצרע: ב וארם יצאו
גדודים וישבו מארץ ישראל נערה קטנה ותהי לפני אשת נעמן:
ג ותאמר אל-גברתה אחלי אדני לפני הנביא אשר בשמרון אז יאסוף
אתו מצרעתו: ד ויבא ויגד לאדניו לאמר כזאת וכזאת דברה הנערה
אשר מארץ ישראל: ה ויאמר מלך-ארם לד-בא ואשלחה ספר אל-מלך
ישראל וילך ויקח בידו עשר ככרי כסף וששת אלפים זהב ועשר חליפות
בגדים: ו ויבא הספר אל-מלך ישראל לאמר ועתה כבוא הספר הזה
אליד הנה שלחתי אליך את-נעמן עבדי ואספתו מצרעתו: ז ויהי כקרא
מלך-ישראל את-הספר ויקרע בגדיו ויאמר האלהים אני להמית
ולהחיות כי-זה שלח אלי לאסוף איש מצרעתו כי אד-דעו-נא וראו
כי-מתאנה הוא לי: ח ויהי כשמע | אלישע איש-האלהים כי-קרע
מלך-ישראל את-בגדיו וישלח אל-המלך לאמר למה קרעת בגדיך
יבא-נא אלי וידע כי יש נביא בישראל: ט ויבא נעמן בסוסו [בסוסיו]

וּבְרַכְבוֹ וַיַּעֲמֵד פֶּתַח־הַבַּיִת לְאַלְיָשָׁע: י וַיִּשְׁלַח אֱלֹהֵי אֱלִישָׁע מִלֶּאֱדָד לֵאמֹר
הַלֹּדֶד וּרְחֻצַּת שִׁבְע־פְּעָמִים בִּירְדֹן וַיֵּשֶׁב בְּשָׂרָד לָדָּ וַיְטַהֵר: יא וַיִּקְצֹף נַעֲמָן
וַיִּלְדָּ וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲמַרְתִּי אֵלַי | יֵצֵא יָצוּא וְעָמַד וְקָרָא בְּשֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֵיו
וְהִנֵּף יָדוֹ אֶל־הַמָּקוֹם וְאָסַף הַמַּצְרָע: יב הֲלֹא טוֹב אָבְנָה [אֲמַלְנָה] וּפְרָפֵר
נְהַרֹת דְּמִשְׁק מִכָּל מִיַּמֵּי יִשְׂרָאֵל הַלֹּא־אֲרַחֵץ בָּהֶם וַיְטַהֲרֵי וַיָּבֹאוּ וַיִּלְדָּ
בַּחֲמָה: יג וַיִּגְשׂוּ עֲבָדָיו וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אָבִי דַּבֵּר גְּדוֹל הַנְּבִיא דַּבֵּר
אֵלַיִךְ הַלֹּא תַעֲשֶׂה וְאֵף כִּי־אָמַר אֵלַיִךְ רַחֵץ וַיְטַהֵר: יד וַיֵּרֵד וַיִּטְבֵּל בִּירְדֹן
שִׁבְעַ פְּעָמִים כַּדַּבַּר אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֵּשֶׁב בְּשָׂרוֹ כַּבָּשָׂר נֶעַר קֶטָן וַיְטַהֵר:
טו וַיֵּשֶׁב אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים הוּא וְכָל־מַחְנֵהוּ וַיָּבֵא וַיַּעֲמֵד לִפְנָיו וַיֹּאמֶר
הִנֵּה־נָא יָדַעְתִּי כִּי אֵין אֱלֹהִים בְּכָל־הָאָרֶץ כִּי אִם־בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה קַח־נָא
בְּרָכָה מֵאֵת עֲבָדָי: טז וַיֹּאמֶר חִי־יְהוָה אֲשֶׁר־עָמַדְתִּי לִפְנָיו אִם־אֶקַּח
וַיִּפְצַר־בּוֹ לַקַּחַת וַיִּמָּאֵן: יז וַיֹּאמֶר נַעֲמָן וְלֹא יִתּוּ־נָא לַעֲבָדָי מִשָּׂא
צָמֵד־פְּרָדִים אֲדָמָה כִּי לֹא־יַעֲשֶׂה עוֹד עֲבָדָי עֲלֶיהָ וְזָבַח לְאֱלֹהִים אַחֵרִים
כִּי אִם־לַיהוָה: יח לַדַּבָּר הַזֶּה יִסְלַח יְהוָה לַעֲבָדָי בְּבֹא אֲדָנִי בֵּית־רַמּוֹן
לְהַשְׁתַּחֲוֹת שָׁמָּה וְהוּא | נִשְׁעֹן עַל־יָדָיו וְהַשְׁתַּחֲוִיתִל בֵּית רַמּוֹן בְּהַשְׁתַּחֲוִיתִל
בֵּית רַמּוֹן יִסְלַח־(כְּתִיב וְלֹא קָרִי:) נֹא יְהוָה לַעֲבָדָי בַּדַּבָּר הַזֶּה: יט וַיֹּאמֶר
לוֹ לָדָּ לְשָׁלוֹם וַיִּלְדָּ מֵאֵתוֹ כַּבְּרַת־אֲרָץ: